

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิด
เติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

The correlation between self-efficacy, interpersonal relationships, and growth mindset
of Ramkhamhaeng university students

Received: May 31, 2024

Revised: Aug 28, 2024

Accepted: Sep 4, 2024

^{1*}กรรณิกา พิจจีระ ²อุมาภรณ์ สุขารมณ

^{1*}Kannika Pidja ²Umaporn Sucaromana

^{1*}สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

²ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

^{1*}Counselling Psychology, Faculty of Education, Ramkhamhaeng University

²Department of Psychology, Faculty of Education, Ramkhamhaeng University

*Corresponding author, E-mail: 6512671010@rumail.ru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง กรอบการคิด
เติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง (2) เพื่อศึกษาระดับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของ
ตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง กลุ่มตัวอย่าง
ที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี (ส่วนกลาง) มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่
2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 433 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
แบบสอบถามกรอบการคิดเติบโต แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง และแบบสอบถามความสัมพันธ์
ระหว่างบุคคล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์แบบ Pearson

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมี
ความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
.05

คำสำคัญ: กรอบการคิดเติบโต การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

Abstract

The research aimed to achieve two primary objectives: 1) to examine the levels of self-efficacy and growth mindset among students at Ramkhamhaeng University, and 2) to explore the relationship between self-efficacy, interpersonal relationships, and growth mindset within this student population. The study involved a sample of 433 undergraduate students enrolled in the second semester of the 2023 academic year at Ramkhamhaeng

University's Huamark Campus. To gather data, the researchers utilized several instruments, including a personal information questionnaire, scales for assessing growth mindset and self-efficacy, and an evaluation of interpersonal relationships. The statistical methods employed for data analysis included mean, percentage, standard deviation, and Pearson correlation coefficient.

The findings revealed a statistically significant positive correlation between self-efficacy and students' growth mindset at a significance level of 0.05. Furthermore, interpersonal relationships also exhibited a statistically significant positive correlation with students' growth mindset at the same significance level.

Keywords: growth mindset, self-efficacy, interpersonal relationship

บทนำ

กรอบการคิดเติบโต (Growth mindset) หมายถึง ความเชื่อที่ว่าความสามารถของบุคคลสามารถพัฒนาได้ผ่านความพยายาม การเรียนรู้ และการฝึกฝน (Dweck & Leggett, 1988, pp. 256-273) เป็นแนวคิดที่พัฒนาโดย Carol Dweck ซึ่งเน้นว่าความสามารถของบุคคลไม่ได้ถูกกำหนดอย่างตายตัว แต่สามารถพัฒนาได้ผ่านความพยายาม การเรียนรู้จากความล้มเหลว และการมีมุมมองที่เชื่อว่าสติปัญญาและความสามารถสามารถพัฒนาได้ คนที่มีกรอบการคิดเติบโตจะมองความท้าทายเป็นโอกาสในการเรียนรู้ และเห็นความล้มเหลวเป็นโอกาสในการเติบโต แทนที่จะรู้สึกท้อแท้ (Dweck, 2006, pp. 6-7) นอกจากนี้พวกเขายังมุ่งมั่นพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องโดยใช้ความพยายามในการบรรลุเป้าหมาย ในทางตรงข้าม กรอบความคิดแบบยึดติด (Fixed mindset) เป็นแนวคิดที่มองว่าความสามารถและสติปัญญาเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดมาแล้วและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ คนที่มีกรอบความคิดแบบยึดติดมักจะหลีกเลี่ยงความท้าทาย และอาจรู้สึกท้อแท้เมื่อเผชิญกับความล้มเหลว เพราะมองว่าความล้มเหลวสะท้อนถึงข้อบกพร่องในตัวเอง กรอบการคิดเติบโตมีอิทธิพลอย่างมากต่อการศึกษาและการพัฒนาตนเอง โดยเฉพาะในด้านการเรียนรู้และการสร้างความสำเร็จในระยะยาว (Dweck, 2006, pp. 16-20)

มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัยภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมได้ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2514 (พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2541) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้กับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษา ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง ที่เปิดรับนักศึกษาไม่จำกัดจำนวน และไม่มี การสอบคัดเลือกเน้นการศึกษาที่เข้าถึงได้ง่าย ด้วยการเรียนการสอนแบบตลาดวิชา หมายถึงมหาวิทยาลัยมีการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนแต่นักศึกษาจะเข้าเรียนหรือไม่เข้าเรียนก็ได้ มีทั้งการถ่ายทอดการเรียนการสอนจากห้องเรียน (Cyber classroom) และ วิดีโอ คำบรรยายย้อนหลัง (Course on demand) นักศึกษาสามารถเรียนอยู่ที่บ้านได้ ทั้งนี้ นักศึกษาสามารถซื้อเอกสารประกอบการเรียนการสอนเพื่อที่จะได้ไปอ่านและทำความเข้าใจเพิ่มเติมด้วยตนเองที่บ้าน เนื่องจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีลักษณะที่พิเศษแตกต่างจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากนักศึกษามหาวิทยาลัยอื่น ๆ เช่นกัน ด้วยนักศึกษาส่วนใหญ่จะไม่มีคะแนนเข้าชั้นเรียนหรือคะแนนเก็บ โดยคะแนนที่ได้มาจากการสอบปลายภาคทั้งหมด นักศึกษาจะต้องมีวินัยในตนเอง มีความรับผิดชอบสูง และพึ่งพาตนเองสูง (เอื้อทิพย์ คงกระพันธ์, 2567, น. 31) นักศึกษาจำนวนไม่น้อยใช้เวลาในการสำเร็จการศึกษามากกว่า 4 ปี ผู้วิจัยเห็นถึงความมุ่งมั่นและความพยายามของนักศึกษาที่ไม่ย่อท้อต่อการสำเร็จการศึกษา แม้ว่าจะใช้ระยะเวลา

กว่า 4 ปี ผู้วิจัยเชื่อว่านักศึกษาเหล่านี้เป็นผู้ที่มีกรอบการคิดเติบโตและไม่มุ่งหวังเพียงแค่การสำเร็จการศึกษาในระยะเวลาที่กำหนดเท่านั้น

เนื่องจากกรอบการคิดเติบโตเป็นปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาตนเองผ่านการพยายามและการเรียนรู้จากความล้มเหลว โดยเฉพาะในช่วงที่นักศึกษาต้องเผชิญกับความท้าทายในการเรียน นักศึกษาต้องปรับตัวและรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้น การมีกรอบการคิดเติบโตช่วยให้นักศึกษามีความยืดหยุ่นและมุ่งมั่นในการเรียนรู้แม้ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก (Bravo & Nobles, 2023) การมีความเชื่อในความสามารถของตนเองในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ การเสริมสร้างความเชื่อในความสามารถของตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้บุคคลสามารถตั้งเป้าหมาย มุ่งมั่นในการทำงาน และสามารถฟื้นตัวจากความล้มเหลวได้ดี ย่อมทำให้นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีเป้าหมายและประสบความสำเร็จในชีวิต ส่งผลถึงกรอบการคิดเติบโต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Zhao et al. (2023) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) และกรอบการคิดเติบโตในกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย ผลการศึกษา พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองและกรอบการคิดเติบโตมีความสัมพันธ์กัน โดยแรงจูงใจทางวิชาการมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความสัมพันธ์นี้ กล่าวคือ นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถสูงและแนวคิดแบบเติบโตมีแนวโน้มที่จะมีแรงจูงใจทางวิชาการที่ดี ซึ่งช่วยสนับสนุนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพัฒนาตนเองในระดับสูงขึ้น ซึ่งงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมทั้งการรับรู้ความสามารถและแนวคิดแบบเติบโตในนักเรียน เพื่อเพิ่มแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับอุดมศึกษา และ Parker et al. (2019) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเอง และกรอบการคิดเติบโตในฐานะตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้กรอบการคิดเติบโตยังมีความสัมพันธ์กับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal relationships) ดังงานวิจัยของ Zander et al. (2018) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกรอบการคิดเติบโต กับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และ Dweck and Leggett (1988) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ผลการศึกษา พบว่า ด้านความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถ พบว่า การศึกษานี้เน้นความแตกต่างระหว่างกรอบการคิดเติบโตที่เชื่อว่าความสามารถสามารถพัฒนาได้ และกรอบการคิดตายตัว (Fixed mindset) ที่เชื่อว่าความสามารถเป็นสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พบว่า ผลการศึกษาแสดงว่ากรอบการคิดเติบโตมีผลดีต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เนื่องจากช่วยให้บุคคลมีทัศนคติที่ยืดหยุ่นและเปิดกว้างต่อการเรียนรู้และการปรับปรุง ซึ่งสามารถลดความขัดแย้งและเพิ่มความเข้าใจในความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าการมีความเชื่อที่สามารถพัฒนาความสามารถได้มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นและลดความขัดแย้ง

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจและเห็นความสำคัญของศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง และเกิดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อันนำไปสู่แนวทางเสริมสร้างกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. เพื่อศึกษาระดับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

สมมติฐานการวิจัย

1. การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี (ส่วนกลาง) ที่ลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 320,256 คน (สำนักบริการทางวิชาการและทดสอบประเมินผล, 2567)
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี (ส่วนกลาง หมายถึง มหาวิทยาลัยรามคำแหง หัวหมาก) มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จากตารางของ Yamane (1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลมาทั้งหมดจำนวน 433 คน และสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling)

นิยามศัพท์

1. กรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง หมายถึง การมีความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ และเชื่อว่าความพยายาม และความล้มเหลวเป็นส่วนสำคัญของการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง โดยมี 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1.1 ความสามารถทางสติปัญญาพัฒนาได้ หมายถึง แนวคิดที่เชื่อว่าความสามารถของบุคคลในการใช้กระบวนการทางจิตเพื่อคิด, เรียนรู้, แก้ปัญหา, และทำความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ยอมรับความท้าทาย หมายถึง การเผชิญหน้ากับอุปสรรคต่าง ๆ อาจเป็นการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ หรือการทำงานในสภาพแวดล้อมที่ท้าทายความสามารถของตนเอง

1.3 ความมุ่งมั่น หมายถึง ความตั้งใจและความแน่วแน่ในการทำบางสิ่งให้สำเร็จเพื่อความก้าวหน้าในอนาคต

1.4 ความพยายามทำให้เกิดความสำเร็จ หมายถึง การลงมือทำสิ่งต่าง ๆ อย่างเต็มที่และอดทนเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

1.5 เรียนรู้จากคำวิพากษ์วิจารณ์ หมายถึง การใช้ประโยคหรือคำพูดที่เป็นการวิจารณ์ เพื่อให้เป็นแรงบันดาลใจในการปรับปรุงตนเอง

2. การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อมั่นของบุคคลในความสามารถของตนในการดำเนินการหรือบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการกระทำ ความพยายาม และความสามารถในการฟื้นตัวจากความล้มเหลว ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ดังนี้

2.1 ประสบการณ์ตรง หมายถึง ความสำเร็จในอดีตจากการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำเร็จ จะช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง การประสบความสำเร็จในการทำงานบางอย่างจะทำให้บุคคลรู้สึกว่าตนเองสามารถทำงานที่คล้ายกันได้ในอนาคต

2.2 ประสบการณ์ที่ได้รับจากผู้อื่น หมายถึง การเห็นผู้อื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับตนเองประสบความสำเร็จในงานใดงานหนึ่ง จะช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นว่าตนเองก็สามารถทำได้เช่นกัน การดูแบบอย่างที่ดีและการได้รับคำแนะนำจากผู้ที่เคยมีประสบการณ์มาก่อนก็เป็นส่วนสำคัญ

2.3 การให้กำลังใจและการรับฟัง หมายถึง คำชื่นชม การให้กำลังใจ และคำแนะนำจากผู้อื่นสามารถส่งเสริมความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองได้ การได้รับการสนับสนุนทางคำพูดจากคนที่เราเคารพนับถือ เช่น ครู ผู้ปกครอง หรือเพื่อนร่วมงาน สามารถช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง

2.4 สถานะทางอารมณ์และร่างกาย หมายถึง สภาวะอารมณ์และร่างกายมีผลต่อความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง เมื่อบุคคลรู้สึกดี มีสุขภาพดีและไม่เครียด ก็จะมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

3. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หมายถึง การเชื่อมโยงทางสังคมที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์และการแลกเปลี่ยนระหว่างบุคคล ซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกของการได้รับการสนับสนุนทางอารมณ์และสังคม ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่

3.1 การติดต่อสื่อสาร การแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ระหว่างบุคคล

3.2 การพึ่งพาอาศัย การสนับสนุน การช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน

3.3 ความผูกพัน ความรู้สึกใกล้ชิด สนับสนุน และความห่วงใยกับบุคคลอื่น

3.4 ความไว้วางใจ ความเชื่อมั่น และความศรัทธาที่มีต่อกัน

3.5 ความเคารพ การยอมรับในคุณค่า การให้เกียรติ ในความแตกต่างของกันและกัน

4. นักศึกษา หมายถึง ผู้กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง (ส่วนกลาง) ที่ลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. เพื่อศึกษาระดับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี (ส่วนกลาง) ที่ลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 320,256 คน (สำนักบริการทางวิชาการและทดสอบประเมินผล, 2567) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี (ส่วนกลาง หมายถึง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ห้วมหาก) มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จากตารางของ Yamane (1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลมาทั้งหมด จำนวน 433 คน และสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling)

เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สำหรับการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมเอกสารผลการศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสร้างแบบสอบถามที่ได้มาทำการปรับปรุงให้เหมาะสมกับงานวิจัยครั้งนี้ โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามกรอบการคิดเติบโต ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดของ Carol Dweck ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบประเมินกรอบการคิดจากแบบวัดโกรว์มายด์เซตสำหรับนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพครู ของธนชาติ สุริยะจันทร์ หอม และ อารยา ปิยะกุล (2558) จากนั้นได้สร้างแบบสอบถามกรอบการคิดเติบโตให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน 25 ข้อ ซึ่งได้ทดสอบความเชื่อมั่นด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟา ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 เป็นข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 6 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างมาก ไม่เห็นด้วย ค่อนข้างไม่เห็นด้วย ค่อนข้างเห็นด้วย เห็นด้วย และเห็นด้วยมากที่สุด การแปลผลคะแนนเฉลี่ย ซึ่งมีคะแนนระหว่าง 1.00 – 6.00 คะแนน ได้จัดระดับคะแนนออกเป็น 6 ระดับ โดยพิจารณาตามเกณฑ์ของการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น (มัลลิกา บุณนา, 2537, น. 29)

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีของ Albert Bandura (1978, 1997) แล้วผู้วิจัยสร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองสำหรับนักศึกษาไทยที่มีจำนวนข้อคำถาม 20 ข้อ ทดสอบความเชื่อมั่นด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 เป็นข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบ โดยแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบ ๆ ละ 5 ข้อ การแปลผลคะแนนเฉลี่ย คะแนนระหว่าง 1.00 – 6.00 คะแนน จัดระดับคะแนนเป็น 6 ระดับ โดยพิจารณาตามเกณฑ์ของการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น (มัลลิกา บุณนา, 2537, น. 29)

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของ Harry Stack Sullivan (Evans, 2020) ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสำหรับนักศึกษาไทย มีจำนวนข้อคำถามจำนวน 25 ข้อ ข้อ ทดสอบความเชื่อมั่นด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 เป็นข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบ โดยแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ ๆ ละ 5 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก และมากที่สุด โดยกำหนดคะแนนในแต่ละระดับ ตามแนวคิดของ Liker (ธนศักดิ์ ยิ้มพิมล, 2560) การแปลผลคะแนนเฉลี่ย ซึ่งมีคะแนนระหว่าง 1.00 – 5.00 คะแนน ได้จัดระดับคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ใช้เกณฑ์ในการแปลผลรวม ตามแนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2553, น. 103)

การหาค่าคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ให้ตามวัตถุประสงค์ของเนื้อหาและกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา แล้วนำมาปรับปรุงตามความเหมาะสมก่อนนำไปใช้จริง โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง Index of Item Object Congruence (IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบเสร็จ ผู้วิจัยนำคะแนนมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยที่ค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ควรนำข้อคำถามนั้นมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขหรือตัดข้อคำถามนั้นออกไปตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขคำถามให้มีความเหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งก่อนทำการแจกแบบสอบถาม

ผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นโดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 30 คน และนำข้อมูลที่ได้แต่ละฉบับมาวิเคราะห์รายข้อ (Item analysis) โดยการหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination power) โดยพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อของแบบสอบถามกับคะแนนทั้งฉบับ ใช้สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson's product moment correlation) หากข้อใดมีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า 0.2 จะถูกคัดออก การนำข้อคำถามมาทดสอบความเชื่อมั่น โดยหาค่าความเชื่อมั่น ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของ โดยค่าสัมประสิทธิ์ ตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป ถือว่ามีความเชื่อมั่นสูงและเชื่อถือได้จริง

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ การวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้วิธีทางสถิติต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างและตัวแปรที่ศึกษา ใช้ร้อยละ (Percentage) คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กับ กรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson สำหรับเกณฑ์การแปลความหมายของระดับความสัมพันธ์ ใช้หลักเกณฑ์ของ รุจิชัย หงษ์ยันตรชัย (2565, น. 196-201)

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์คะแนนกรอบการคิดเติบโต การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ตาราง 1 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยรวม และรายองค์ประกอบ เรียงจากมากไปน้อย (n = 433)

กรอบการคิดเติบโต	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. ความสามารถทางสติปัญญาพัฒนาได้	4.45	0.78	สูงมาก	5
2. เรียนรู้จากคำวิพากษ์วิจารณ์	4.41	0.81	สูงมาก	5
3. ยอมรับความท้าทาย	4.24	0.85	สูง	4
4. แม้เผชิญกับความพ่ายแพ้ก็ยังคงมีความมุ่งมั่นที่จะลงมือทำต่อไป	4.03	0.79	สูง	4
5. ความพยายามทำให้เกิดความสำเร็จ	4.01	0.47	สูง	4
รวม	4.23	0.58	ค่อนข้างสูง	4

จากตาราง 1 พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีกรอบการคิดเติบโตโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 4.23 และเมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างสูง โดยมีองค์ประกอบที่ 1 ความสามารถทางสติปัญญาพัฒนาได้ มีค่าเฉลี่ย 4.45 องค์ประกอบที่ 5 เรียนรู้จากคำวิพากษ์วิจารณ์ มีค่าเฉลี่ย 4.41 อยู่ในระดับสูงมาก องค์ประกอบที่ 2 ยอมรับความท้าทาย มีค่าเฉลี่ย 4.24 องค์ประกอบที่ 3 แม้เผชิญกับความพ่ายแพ้ก็ยังคงมีความมุ่งมั่นที่จะลงมือทำต่อไป มีค่าเฉลี่ย 4.03 และองค์ประกอบที่ 4 เชื่อว่าความพยายามทำให้เกิดความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ย 4.01 อยู่ในระดับสูง ตามลำดับ

ตาราง 2 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยรวม และรายองค์ประกอบ เรียงจากมากไปน้อย (n = 433)

การรับรู้ความสามารถของตนเอง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. เกิดจากสถานะทางอารมณ์	4.81	0.85	สูง	5
2. การรับรู้ประสบการณ์ที่ได้รับจากผู้อื่น	4.78	1.06	สูง	5
3. เกิดจากประสบการณ์	4.77	0.84	สูง	5
4. เกิดจากการให้กำลังใจและการรับฟัง	4.64	0.82	สูง	5
รวม	4.75	0.72	สูง	5

จากตารางที่ 2 พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยรวมทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 4.75 และเมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ พบว่าอยู่ในระดับสูง โดยมีองค์ประกอบที่ 4 เกิดจากสถานะทางอารมณ์ มีค่าเฉลี่ย 4.81 องค์ประกอบที่ 2 การรับรู้ประสบการณ์ที่ได้รับจาก

ผู้อื่น มีค่าเฉลี่ย 4.78 องค์ประกอบที่ 1 เกิดจากประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ย 4.45 และข้อที่ 3 เกิดจากการให้กำลังใจและการรับฟัง มีค่าเฉลี่ย 4.64 ตามลำดับ

ตาราง 3 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสัมพันธ์ของระหว่างบุคคลนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยรวม และรายองค์ประกอบ เรียงจากมากไปน้อย (n = 433)

ความสัมพันธ์ของระหว่างบุคคล	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. การติดต่อสื่อสาร การแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ระหว่างบุคคล	3.74	0.70	ค่อนข้างสูง	4
2. มีการพึ่งพาอาศัย การสนับสนุน การช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่ง กัน	3.31 3.15 2.95	0.60 0.65 0.71	ปานกลาง ปานกลาง ปานกลาง	3 3 3
3. ความไว้วางใจ ความเชื่อมั่น และความศรัทธาที่มีต่อกัน				
4. ความเคารพ การยอมรับในคุณค่า การให้เกียรติในความ แตกต่างของกันและกัน	2.80 3.19	0.74 0.54	ปานกลาง ปานกลาง	3 3
5. มีความสัมพันธ์ ความรู้สึกใกล้ชิด สนับสนุน และความ ห่วงใยกับบุคคลอื่น				
รวม				

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความสัมพันธ์ของระหว่างบุคคลโดยรวมทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.19 และเมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ พบว่าองค์ประกอบที่ 1 การติดต่อสื่อสาร การแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ระหว่างบุคคล มีค่าเฉลี่ย 3.74 อยู่ในระดับค่อนข้างสูง องค์ประกอบที่ 2 มีการพึ่งพาอาศัย การสนับสนุน การช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกัน มีค่าเฉลี่ย 3.31 องค์ประกอบที่ 4 ความไว้วางใจ ความเชื่อมั่น และความศรัทธาที่มีต่อกัน มีค่าเฉลี่ย 3.15 องค์ประกอบที่ 5 ความเคารพ การยอมรับในคุณค่า การให้เกียรติในความแตกต่างของกันและกัน มีค่าเฉลี่ย 2.95 และองค์ประกอบที่ 3 มีความสัมพันธ์ ความรู้สึกใกล้ชิด สนับสนุน และความห่วงใยกับบุคคลอื่น มีค่าเฉลี่ย 2.80 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1

การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (ตารางที่ 4)

ตาราง 4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ความสามารถของตนเองกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยเรียงจากมากไปน้อย (n = 433)

การเรียนรู้ความสามารถของตนเอง	กรอบการคิดเติบโต (r)	p	ระดับความสัมพันธ์
1. เกิดจากประสบการณ์	.698*	0.000	สูง
2. เกิดจากการให้กำลังใจและการรับฟัง	.613*	0.000	สูง
3. ด้านการรับรู้ประสบการณ์ที่ได้รับจากผู้อื่น	.569*	0.000	ปานกลาง
4. เกิดจากสถานทางอารมณ์	.496*	0.000	ปานกลาง
รวม	.736*	0.000	สูง

*p < .05

จากตาราง 4 พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตในระดับสูง (r = .736) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบที่ 1 เกิดจากประสบการณ์ มีความสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตสูง (r = .698) รองลงมาได้แก่องค์ประกอบที่ 3 เกิดจาก

การให้กำลังใจและการรับฟัง มีความสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตค่อนข้างสูง ($r = .613$) และองค์ประกอบที่ 2 ด้านการรับรู้ประสบการณ์ที่ได้รับจากผู้อื่น มีความสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตปานกลาง ($r = .569$) และองค์ประกอบที่ 4 เกิดจากสถานทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตปานกลาง ($r = .496$) ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 2

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง (ดูตารางที่ 5) โดยมีเกณฑ์การสรุปผลค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson ดังนี้

ตาราง 5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยเรียงจากมากไปน้อย ($n = 433$)

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	กรอบการคิดเติบโต (r)	p	ระดับความสัมพันธ์
1. มีการพึ่งพาอาศัย การสนับสนุน การช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกัน	.425*	0.000	ปานกลาง
2. การติดต่อสื่อสาร การแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรู้สึก	.317*	0.000	ต่ำ
อารมณ์ระหว่างบุคคล	.292*	0.000	ต่ำ
3. มีความสัมพันธ์ ความรู้สึกใกล้ชิด สนับสนุน และความห่วงใยกับบุคคลอื่น	.273*	0.000	ต่ำ
	.249*	0.000	ต่ำ
4. ความไว้วางใจ ความเชื่อมั่น และความศรัทธาที่มีต่อกัน			
5. ความเคารพ การยอมรับในคุณค่า การให้เกียรติในความแตกต่างของกันและกัน			
รวม			

* $p < .05$

จากตาราง 5 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตในระดับต่ำ ($r = .387$) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบที่ 2 การติดต่อสื่อสาร การแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ระหว่างบุคคล มีความสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตปานกลาง ($r = .425$) องค์ประกอบที่ 1 มีการพึ่งพาอาศัย การสนับสนุน การช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกัน องค์ประกอบที่ 3 มีความสัมพันธ์ ความรู้สึกใกล้ชิด สนับสนุน และความห่วงใยกับบุคคลอื่น องค์ประกอบที่ 4 ความไว้วางใจ ความเชื่อมั่น และความศรัทธาที่มีต่อกัน และองค์ประกอบที่ 5 ความเคารพ การยอมรับในคุณค่า การให้เกียรติในความแตกต่างของกันและกัน มีความสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตในระดับต่ำ $r = .317, .292, .273$ และ $.249$ ตามลำดับ

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยแยกอภิปรายดังนี้

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องจากว่า การมีความเชื่อในความสามารถของตนเองในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ การเสริมสร้างความเชื่อในความสามารถของตนเองเป็นสิ่ง

สำคัญที่ช่วยให้บุคคลสามารถตั้งเป้าหมาย มุ่งมั่นในการทำงาน และสามารถฟื้นตัวจากความล้มเหลวได้ดี ย่อมทำให้นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีเป้าหมายและประสบความสำเร็จในชีวิต ส่งผลถึงกรอบการคิดเติบโต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Zhao et al. (2023) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และกรอบการคิดเติบโตในกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย ผลการศึกษา พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองและกรอบการคิดเติบโตมีความสัมพันธ์กัน โดยแรงจูงใจทางวิชาการมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความสัมพันธ์นี้ กล่าวคือ นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถสูงและแนวคิดแบบเติบโตมีแนวโน้มที่จะมีแรงจูงใจทางวิชาการที่ดี ซึ่งช่วยสนับสนุนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพัฒนาตนเองในระดับสูงขึ้น ซึ่งงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมทั้งการรับรู้ความสามารถและแนวคิดแบบเติบโตในนักเรียน เพื่อเพิ่มแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับอุดมศึกษา

งานวิจัยของ Jiang et al. (2022) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกรอบการคิดเติบโต และการเรียนรู้ที่ควบคุมด้วยตนเองของนักศึกษา โดยเฉพาะในบริบทของความท้าทายที่เกิดขึ้นจากการระบาดของ COVID-19 งานวิจัยนี้พบว่า กรอบการคิดเติบโตมีผลเชิงบวกต่อความตั้งใจในการเรียนรู้ที่ควบคุมด้วยตนเองของนักศึกษา ทั้งทางตรงและผ่านปัจจัยสำคัญอื่น ๆ เช่น การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรม นอกจากนี้ งานวิจัยยังชี้ให้เห็นถึงบทบาทของกรอบการคิดเติบโตในการเสริมสร้างการเรียนรู้ในความสนับสนุนจากครู ซึ่งช่วยเพิ่มความสามารถในการควบคุมการเรียนรู้ของตนเองได้ดียิ่งขึ้น

งานวิจัยของ Schunk and DiBenedetto (2020) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง อิทธิพลด้านแรงจูงใจของการรับรู้ความสามารถของตนเอง และแนวคิดแบบเติบโตต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ผลการศึกษา พบว่า ทั้งการรับรู้ความสามารถและกรอบการคิดเติบโตมีผลกระทบอย่างสำคัญต่อแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่า เมื่อนักศึกษามีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง พวกเขาจะมีแรงจูงใจในการตั้งเป้าหมายและพยายามให้ถึงเป้าหมายมากขึ้น ซึ่งส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ด้านแนวกรอบการคิดเติบโต พบว่า นักศึกษาที่เชื่อว่าความสามารถสามารถพัฒนาได้ด้วยความพยายามมีแนวโน้มที่จะพยายามและรับมือกับความท้าทายได้ดีขึ้น ซึ่งช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ซึ่งงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการส่งเสริมทั้งการรับรู้ความสามารถและกรอบการคิดเติบโตมีความสำคัญในการเพิ่มแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

จากผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ 1 สามารถสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโต เพราะการมีการรับรู้ความสามารถของตนเองตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy theory) จะสนับสนุนการพัฒนากรอบการคิดเติบโตที่มองเห็นการเรียนรู้และการเติบโตเป็นเรื่องที่สำคัญและสามารถบรรลุผลสำเร็จได้ ความเชื่อมั่นในตนเองสามารถกระตุ้นการตั้งเป้าหมายที่ท้าทายและการพยายามพัฒนาตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะของกรอบการคิดแบบเติบโตที่เน้นการเรียนรู้และการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

สมมติฐานที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยแยกอภิปรายดังนี้

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนี้จะมี ความสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงในระดับต่ำก็ตาม สาเหตุที่ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนี้จะมี ความสัมพันธ์กับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงอยู่ในระดับต่ำจะเห็นได้จากความเป็นเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยที่เป็นมหาวิทยาลัยแบบตลาดวิชา คือ นักศึกษาสามารถเข้าเรียนหรือไม่เข้าเรียนก็ได้ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการ

คิดเติบโตของนักศึกษาหมาวิทยาลัยรามคำแหงสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากกรอบการคิดเติบโตมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาและเติบโตทั้งตนเองและผู้อื่น การยอมรับและเรียนรู้จากความผิดพลาด การสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนและเป็นบวก โดยช่วยให้บุคคลมีการสื่อสารที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Zander et al (2018) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกรอบการคิดเติบโต กับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ผลการศึกษาพบว่า ด้านกรอบการคิดเติบโต พบว่า นักศึกษาที่มีกรอบการคิดเติบโตเชื่อว่าความสามารถและทักษะสามารถพัฒนาได้ด้วยความพยายามและการเรียนรู้ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พบว่า การมีกรอบการคิดเติบโตส่งผลดีต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เพราะช่วยให้นักศึกษามีทัศนคติที่เปิดกว้างต่อผู้อื่น รับมือกับข้อขัดแย้งได้ดีขึ้น และมีความอดทนมากขึ้น ซึ่งงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการมีกรอบการคิดเติบโตสามารถเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลให้ดีขึ้น โดยการเพิ่มความเข้าใจและความยืดหยุ่นในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

งานวิจัยของ Dweck & Leggett (1988, หน้า 256 - 273) ได้ศึกษาเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการทดสอบสมมุติฐานว่า บุคคลที่มีความเชื่อต่างกันเกี่ยวกับความสามารถจะมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ต่างกัน จากการศึกษา พบว่า ด้านความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถ พบว่า การศึกษานี้เน้นความแตกต่างระหว่างกรอบการคิดเติบโตที่เชื่อว่าความสามารถสามารถพัฒนาได้ และกรอบการคิดตายตัวที่เชื่อว่าความสามารถเป็นสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พบว่า ผลการศึกษาแสดงว่ากรอบการคิดเติบโตมีผลดีต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เนื่องจากช่วยให้บุคคลมีทัศนคติที่ยืดหยุ่นและเปิดกว้างต่อการเรียนรู้และการปรับปรุง ซึ่งสามารถลดความขัดแย้งและเพิ่มความเข้าใจในความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าการมีความเชื่อที่สามารถพัฒนาความสามารถได้มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นและลดความขัดแย้ง

จากผลการวิจัยตามสมมุติฐานที่ 1 สามารถสรุปตามแนวคิดทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal theory) ของ Harry Stack Sullivan เน้นความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในการพัฒนาและรักษาสุขภาพจิตที่ดี การมีความสัมพันธ์ที่ดีและสนับสนุนสามารถส่งเสริมให้บุคคลรู้สึกมีคุณค่าและมั่นใจในตนเอง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับกรอบการคิดเติบโต เนื่องจากการมีความสัมพันธ์ที่ดีและการได้รับการสนับสนุนจากผู้อื่นสามารถเพิ่มความมั่นใจและกระตุ้นให้บุคคลมองเห็นโอกาสในการพัฒนาและการเรียนรู้ การมีเครือข่ายสนับสนุนที่ดีสามารถช่วยให้บุคคลมีกรอบความคิดแบบเติบโตที่มุ่งเน้นการพัฒนาและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากงานวิจัยครั้งนี้พบว่าตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับกรอบการคิดเติบโตของนักศึกษาหมาวิทยาลัยรามคำแหง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอนสำหรับอาจารย์ผู้สอน ว่าควรส่งเสริมการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยการทำกิจกรรมกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นการทำงานกลุ่มเพื่อคะแนนเก็บ รวมถึงการนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนที่เป็นการส่งเสริมการกล้าแสดงออกได้อีกทางหนึ่งด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อกรอบการคิดเติบโตและการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในบริบทของมหาวิทยาลัย

2. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกรอบการคิดเติบโตต่อผลการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง
3. ควรมีการวิจัยและพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษาเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง
4. ควรมีการพัฒนาแบบการให้คำปรึกษาเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เอกสารอ้างอิง

- จิรัชย หงษ์ยันตรชัย. (2565). การวิเคราะห์เชิงปริมาณทางจิตวิทยาเบื้องต้น PSY2008 (PC208) (พิมพ์ครั้งที่ 6). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชนศักดิ์ ยิ้มพิมล. (2560). การพัฒนามาตรฐานวัดความพึงพอใจของนักศึกษาในการใช้เทคโนโลยีการศึกษา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. Thammasat University Digital Collections. https://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:208264
- ธนดิ สุริยะจันทร์หอม, & อารยา ปิยะกุล. (2561). การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างโกรธ มายด์เซต สำหรับ นักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพครู [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม]. Mahasarakham University Institutional Repository. <https://opac.msu.ac.th/bibitem?bibid=b00171242>
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 8). สุวีริยาสาส์น.
- พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2541. (2541, 12 พฤษภาคม). ราชกิจจานุเบกษา, 115(24 ก), 1. <http://hmr.ru.ac.th/index.php/2015-08-12-10-21-48/226-001>
- มัลลิกา บุณนา. (2537). สถิติเพื่อการตัดสินใจ (พิมพ์ครั้งที่ 2). ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักบริการทางวิชาการและทดสอบประเมินผล, มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (2567, 14 กุมภาพันธ์). สืบค้น จาก <http://www.regis.ru.ac.th>
- อังคณา ธนปิยะวณิชย์, วีรพงษ์ พลนิกรกิจ, และ นฤมล รักษาสุข. (2563). แพลตฟอร์มดิจิทัลในการพัฒนากรอบ ความคิดแบบเติบโตและการคาดการณ์ของตนเองที่ส่งผลให้เกิดขึ้นจริง เพื่อส่งเสริมการรับรู้ความสามารถ ของตนเองของนักศึกษาสหกิจศึกษา. วารสารวิชาการนวัตกรรมสื่อสารสังคม, 8(1), 181-196. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jcosci/article/view/243145>
- เอื้อทิพย์ คงกระพันธ์. (2567). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา. วารสารจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 14(1), 29-40. <http://journal.psy.kbu.ac.th/jour/20241401/04.pdf>
- Bandura, A. (1978). Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change. *Advances in Behavioral Research and Therapy*, 1(4), 139-161. [https://doi.org/10.1016/0146-6402\(78\)90002-4](https://doi.org/10.1016/0146-6402(78)90002-4)
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. Worth Publishers.
- Bandura, A. (2018). Theoretical perspectives in self-efficacy research. In *Self-efficacy: The exercise of control*. Freeman.
- Blackwell, L. S., Trzesniewski, K. H., & Dweck, C. S. (2007). Implicit theories of intelligence predict achievement across an adolescent transition: A longitudinal study and an intervention. *Child Development*, 78(1), 246-263. <https://doi.org/10.1111/j.1467-8624.2007.00995.x>

- Bravo, G. A., & Nobles, B. (2023). Students' growth mindset, motivation, and mathematics performance: A correlational study. *Asia Pacific Higher Education Research Journal (APHERJ)*, 10(1).
<http://dx.doi.org/10.56278/apherj.v10i1.1976>
- Cronbach, L. J. (1954). *Educational psychology*. Harcourt, Brace.
- Dweck, C., and Yeager, D. (2021). Global mindset initiative introduction: Envisioning the future of growth mindset research in education. *SSRN Electronic Journal* (August 25).
<http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3911564>
- Dweck, C. S. (2006). *Mindset: The new psychology of success*. Random House.
- Dweck, C. S., & Leggett, E. L. (1988). A social-cognitive approach to motivation and personality. *Psychological Review*, 95(2), 256–273. <https://doi.org/10.1037/0033-295X.95.2.256>
- Evans, F.B. (2020). Interpersonal Theory of Psychiatry (Sullivan). In: Zeigler-Hill, V., Shackelford, T.K. (eds) *Encyclopedia of Personality and Individual Differences*. Springer, Cham.
https://doi.org/10.1007/978-3-319-24612-3_1390
- Jiang, Y., Liu, H., Yao, Y., Li, Q., & Li, Y. (2023). The positive effects of growth mindset on students' intention toward self-regulated learning during the COVID-19 Pandemic: A PLS-SEM approach. *Sustainability*, 15, 2180. <http://dx.doi.org/10.3390/su15032180>
- Parker, P. D., Marsh, H. W., Ciarrochi, J., Marshall, S., & Abduljabbar, A. S. (2013). Juxtaposing math self-efficacy and self-concept as predictors of long-term achievement outcomes. *Educational Psychology*, 34(1), 29–48. <https://doi.org/10.1080/01443410.2013.797339>
- Schunk, D. H., & DiBenedetto, M. K. (2020). Motivation and social cognitive theory. *Contemporary Educational Psychology*, 60, 101832. <https://doi.org/10.1016/j.cedpsych.2019.101832>
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An introduction analysis*. Harper & Row.
- Zander, L., Brouwer, J., Jansen, E., Crayen, C., & Hannover, B. (2018). Academic self-efficacy, growth mindsets, and university students' integration in academic and social support networks. *Learning and Individual Differences*, 62, 98-107.
<https://doi.org/10.1016/j.lindif.2018.01.012>
- Zhao, H., Zhang, M., Li, Y., & Wang, Z. (2023). The effect of growth mindset on adolescents' meaning in life: The roles of self-efficacy and gratitude. *Psychol Res Behav Manag*. 13(16), 4647-4664. <https://doi.org/10.2147/prbm.s428397>
-